

[Ømann.]

Regeringen har ikke accepteret boligfondstanken, men en anden fondstanke, nemlig en fond i forbindelse med folkepensionen. Det er en meget spinkel fond, og så vidt jeg kan se, er det et påskud for at udskrive en ekstra skat. Det er en fond, hvori midlerne skal gå ind, men hvoraf de også går ud igen med det samme, og det er en skat af en sådan karakter, at man kan sige, at den hviler forholdsvis hårdt på de lavere indtægter, det er en proportional skat. Og de penge, der opsamles i fonden, ja, de skal altså bruges på børsen til at støtte obligationsmarkedet. Der er her tale om en form for tvangsopsparing.

Beslægtet med dette forslag er tanker om kommunernes øgede selvfinansiering. Hr. Poul Dam har været inde på det. Det betyder jo bare en ekstra kommuneskat, en ekstra proportional kommuneskat. Der er foreslået opsparingspræmiering. Ja, præmiering af opsparing virker altid på den måde, at de, der har råd til at spare op, får en præmie, og de, der ikke har råd til at spare op, skal betale for denne præmiering. Det er altid en asocial ordning at lave opsparingspræmieringer. Det eneste virksomme incitament til forøget privat opsparing er at afskaffe inflationsforventningerne.

Der er meget få ting, der vedrører erhvervsudviklingen; skibskreditten omtales dog. Den skal der skæres ned på, for så vidt angår forhåndslåneordningen, og det kan man vel nok være betænkelig ved under hensyn til udviklingen i denne gren af industrien.

Dette program vender i hovedsagen den tunge ende nedad, men hertil kommer jo, at det skal gennemføres på baggrund af, at man forudser, at forbrugsudvidelsen i det kommende år bliver på knap 2 pct. Det vil altså sige en forbrugsudvidelse af en størrelse, som knap nok dækker befolkningstilvæksten. Og så er der tale om en reel forbrugsnedgang. Ja men en økonomisk politik skulle da gerne være mulig. Jeg tror ikke, dette er muligt, og jeg tror, at arbejdspladserne meget snart vil fortælle regeringen, at dette her lader sig simpelt hen ikke opføre. Det vil man også kunne fortælle med vægt på baggrund af, at man kan sige, at skal der skæres, ja, så er der forsømte områder, hvor man hellere skulle skære

først. Der er de samfundsskabte formueforøgelse — samfundsskabte, de tilhører ingen private — bankgevinster, spekulationsgevinster af mange arter. Der er skattesnyderiet, og der er de meget store avancer ved salg af jord og huse. Her er der utætheder og inflationssskabende elementer i det økonomiske system af ret stort format. Men det, der ligger bag ved det hele, det, der foruroliger regeringen, er jo valutaunderskuddet. Der er høj beskæftigelse, der er stigende eksport, der er gode afsætningsmuligheder, og så kunne man jo håbe, at valutaunderskuddet er opstået, fordi der er sket en meget kraftig industriinvestering, fordi der er sket en opbygning, der sikrer fremtiden, så at vor eksport engang vil overstige importen. For det må vel være det, man i den sidste ende skal sigte efter.

Men er det det, der er sket? Der er sikkert sket forøgede investeringer, men de er kommet meget sent i gang, til trods for at man jo meget hurtigt ændrede afskrivningsreglerne, om hvilke man engang hævdede, at de var alfa og omega for investeringslysten. Og man kan spørge: er den investering, der så kom i gang, den, der foregår nu, af tilstrækkeligt omfang? Er det, hvad vi behøver for at opbygge den industri, vi ikke kan leve foruden i 1970'erne? Det sidste tal, vi har for investeringerne på årsbasis, er 2,2 milliarder kr., det er for 1967. Det er jo ikke noget stort tal i forhold til det samlede nationalprodukt.

Der er grund til at takke handelsministeren, fordi han nu vil opbygge en udviklingsfond. Her er jo et andet felt, hvor man har en mistanke om, at de midler, der bruges til produktudvikling og til forskning, er meget små. Men industriopbygningen, er det ikke det overordnede, det altbestemmende for vor fremtidige levestandard, vor sociale lovgivning, vor kultur, ja, i den sidste ende afgørende for vore muligheder for at virke videre som selvstændigt menneskeligt samfund? Her er det vel, at netop den forgangne tid har vist os, at vort system er uegnet til at fremkalde denne opbygning, at profitmekanismen ikke duer, at investeringerne ikke er tilstrækkelige.

Se, for at bygge fremtiden er det klart, at man må ofre af nutidigt forbrug. Det er ikke noget, der bliver bestridt af mit parti; den forrige taler, hr. Poul Dam, var inde på